ČESKÁ REPUBLIKA

R O Z S U D E K

J M É N E M R E P U B L I K Y

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobce: **A. Z.,** státní příslušnost ……., zastoupenou Mgr. Pavlínou Zámečníkovou, advokátkou se sídlem advokátní kanceláře v Brně, Příkop 8, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra ČR,** odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 4. 2017, č. j. OAM-503/ZA-ZA02-K01-2015,

takto:

I. Žaloba se **zamítá.**

II. Žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

V podané žalobě žalobkyně uvedla, že rozhodnutím žalovaného ze dne 24. 4. 2017, č. j. OAM-503/ZA-ZA02-K01-2015, bylo rozhodnuto tak, že se mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14 a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neuděluje. Žalobkyně žalobu podává proti shora uvedenému rozhodnutí žalovaného z následujících důvodů:

Rozhodnutí žalovaného považuje v celém rozsahu za nezákonné, když tvrdí, že tímto rozhodnutím byla zkrácena na svých právech přímo i v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně

určují její práva nebo povinnosti. Žalobkyně se cítí být postupem žalovaného zkrácena na svých právech takovým způsobem, že to mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí.

Žalovaný v řízení nepostupoval v souladu se zákony, nepostupoval tak, aby byla chráněna práva a oprávněné zájmy žalobkyně, prováděl dokazování, kterým nedošlo ke zjištění skutečného stavu věci, a naopak ho vedl směrem, aby žádosti žalobkyně nebylo vyhověno. Takovýto postup je v rozporu s ust. § 2 odst. 1, 3, § 3, § 4 odst. 1, správní řád.

Žalovaný ve svém rozhodnutí dospěl k závěru, že v průběhu řízení nezjistil zvláštní zřetele hodný důvod pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu. Tento odůvodnil tím, že *„Jmenovaná je zdravou svéprávnou osobou, která je s ohledem na svůj věk, vzdělání i zdravotní stav schopna se postarat o své potřeby. Správní orgán v této souvislosti přihlédl i k faktu, že jmenovaná je součástí úplné rodiny a je tak schopna postarat se s podporou svého manžeta nejen o sebe, ale i o své děti, a to i v případě návratu do vlasti, přičemž správní orgán poukazuje jak na shodné tvrzení manželů o dobré finanční situaci, tak i na cesty, které její manžel podniká do jejich vlasti, a dle názoru správního orgánu ji tak může manžel nadále i ve vlasti podporovat, pokud se tedy nerozhodne svoji ženu a případně i své děti následovat zpět do .....“.* Takový závěr žalovaného považuje žalobkyně za nezákonný, kdy je navíc tento v přímém rozporu s mezinárodními závazky ČR.

Napadeným rozhodnutím je výrazně zasahováno do soukromého a rodinného života žalobkyně i celé její rodiny. Především namítá, že žalovaný se při svém rozhodování řádně nevypořádal a neposoudil silné rodinné vazby žalobkyně k České republice. Žalobkyně od svého příjezdu do ČR žije ve společné domácnosti se svým manželem F. Z., se kterým uzavřela manželství dne 3. 10. 2011, a který má od roku 2006 na území České republiky povolen trvalý pobyt, dále s nezletilými dětmi D. Z., nar. …. a S. Z., nar. ……., který se narodil v České republice. Rovněž obě děti žalobkyně mají na území České republiky povolen trvalý pobyt.

Žalobkyně každodenně pečuje o nezletilé děti, starší syn navštěvuje školu základní, mladší mateřskou školu, mají zde své kamarády. Manžel žalobkyně pracuje a zabezpečuje potřeby rodiny po finanční a materiální stránce. S ohledem na své zaměstnání se v rámci svých časových možností podílí také na výchově dětí. Tyto skutečnosti svědčí o dlouhodobém a intenzivním rodinném vztahu žalobkyně a ostatních členů rodiny, jsou zřejmé z protokolů o výpovědích žalobkyně a jejího manžela.

Pokud by žalobkyně byla nucena vycestovat do země svého původu, znamenalo by to nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života nejen žalobkyně, ale i celé její rodiny. Rozdělením rodiny by bylo zasaženo zejména do práv nezletilých dětí žalobkyně, v jejichž zájmu je, aby vyrůstaly v úplné rodině. Děti, žalobkyně i manžel žalobkyně by dlouhodobým odloučením trpěli a výrazně citově strádali. Manžel a děti nemohou žít v České republice bez žalobkyně. Děti žalobkyně jsou útlého věku, kdy potřebují každodenní a celodenní péči ze strany své matky. V případě, že by žalobkyně byla nucena vycestovat, nebylo by v možnostech a schopnostech manžela žalobkyně, aby se o děti postaral a nahradil tak žalobkyni v plné péči o děti.

Žalobkyně nemá ve své vlasti žádné pevné rodinné a sociální vazby, jelikož podle zvykového práva, které je v její vlasti velmi silným pramenem práva, by jako vdaná žena měla žít v rodině ze strany svého manžela, nikoliv u svých rodičů, kteří ji za této situace nemohou

přijmout. V době, než žalobkyně odcestovala do České republiky, žila v rodině manžela, kde byla často ona i syn ze strany členů rodiny napadána, syn D. byl napadán i fyzicky. Žalobkyně nemá ve své vlasti pro sebe samotnou ani pro své děti vytvořeno žádné rodinné a sociální zázemí.

Z výše uvedeného tedy vyplývá, že v případě žalobkyně není možné, aby vycestovala z území České republiky ani společně s dětmi, a to s ohledem mimo jiné i na jejich velmi útlý věk, nebo aby vycestovala sama bez dětí, když nezletilé děti jsou odkázány na stálou péči ze strany žalobkyně. V daném případě není ani reálné, aby odcestovala mimo území celá rodina a realizovala svůj rodinný život v zemi jejich původu, neboť manžel žalobkyně by tam nemohl zajišťovat potřeby rodiny, jak zajišťuje v České republice, kde má stálé zaměstnání. S ohledem na svůj dlouhý pobyt mimo území Republiky Kosovo a na nedostatek pracovních příležitostí je prakticky nemožné, aby v tamních podmínkách našel nějakou práci. Manžel žalobkyně má dlouhodobě a trvale vytvořené ekonomické a pracovní zázemí výlučně v České republice, díky čemuž je schopen finančně a materiálně zajistit svou rodinu. Manžel žalobkyně, děti žalobkyně i samotná žalobkyně se za dobu svého dlouhého pobytu zcela integrovali do společnosti v České republice. Z těchto důvodů není možné, aby žalobkyně se svou rodinou realizovali společný život v zemi jejich původu. Manželovi žalobkyně a jejich dětem by navíc bylo zrušeno povolení k trvalému pobytu.

Jakékoliv nucené rozdělení rodiny, ať už by se jednalo o oddělení manžela žalobkyně od žalobkyně samotné nebo oddělení manžela od žalobkyně spolu s dětmi, považuje žalobkyně i její rodina za nemožné a nereálné a za výrazný a nepřiměřený zásah do jejich rodinného života.

Pokud žalovaný žalobkyni v napadeném rozhodnutí odkazuje, aby k řešení své situace využita institutů obsažených v zákoně o pobytu cizinců, pak k tomu žalobkyně uvádí, že žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny lze podle § 42a odst. 5 zákona č. 326/1999 Sb. podat na zastupitelském úřadě České republiky v zemi původu cizince. Příslušný správní orgán je povinen vydat rozhodnutí o takové žádosti ve lhůtě 30 dnů (maximálně 60 dnů) od zahájení řízení. Praxe je však diametrálně odlišná, řízení o žádostech o povolení k dlouhodobému pobytu často trvají déle než tři roky. V případě, že by žalobkyně musela vycestovat z území ČR do země svého původu za účelem podání žádosti o povolení dlouhodobého pobytu a čekat zde na vydání povolení tři roky i více, znamenalo by to rozdělení rodiny žalobkyně, kdy dopředu není jasné, o jak dlouhé odloučení členů rodiny by se jednalo.

Přestože žalobkyně na dlouhotrvající řízení o žádostech o vydání dlouhodobého pobytu poukazovala, žalovaný se touto skutečností vůbec nezabýval, žalobkyně proto napadené rozhodnutí považuje v tomto směru za nepřezkoumatelné.

Žalovaný při svém rozhodování k výše uvedeným okolnostem dostatečným způsobem nepřihlédl a v odůvodnění svého rozhodnutí se nevypořádal s podstatnými skutečnostmi, jakými je zejména společný rodinný život žalobkyně a její rodiny na území České republiky a plná trvalá integrace celé rodiny včetně žalobkyně v České republice.

S ohledem na výše uvedené má žalobkyně za to, že důvody, které ji vedly k podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany, jsou důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb.

Žalovaný v daném případě neposoudil řádně ani míru společenské integrace nejen manžela a dětí žalobkyně, ale i samotné žalobkyně, a tedy možné hrozící nebezpečí vážné újmy porušením čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a dále Úmluvy o právech dítěte, když dané posuzoval neúplně a zavádějícím způsobem a nebyly hodnoceny skutečnosti, jež byly v řízení zjištěny, a to postavení manžela a dětí žalobkyně, jakožto osob s povolením k trvalému pobytu na území ČR, dlouhou dobu trvající pobyt všech členů rodiny žalobkyně v České republice, pracovní a ekonomické zázemí manžela žalobkyně, díky čemuž je celá rodina finančně a materiálně zajištěna apod.

Jak již žalobkyně uvedla výše, manžel a děti žalobkyně nemohou s žalobkyní vycestovat z území České republiky a žít v zemi svého původu, nemohou žít ani jinde. Manžel žalobkyně by nebyl schopen v jiné zemi vytvořit takové rodinné a sociální zázemí pro sebe, žalobkyni a děti a navázat na takové sociální vazby, jako mají vytvořené za dobu dlouhotrvajícího pobytu v České republice, do kterého se zcela zařadila a integrovala i žalobkyně. Návrat žalobkyně společně s manželem a dětmi do země jejich původu je nemožný stejně tak jako život v jiné zemi a představovalo by to natolik vážný zásah do soukromých a rodinných vztahů žalobkyně a jejího manžela, které se uskutečňují pouze na území ČR, že by to bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky, především pak s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod. Stejně tak rozdělení rodiny by bylo v rozporu s výše uvedeným ustanovením i s Úmluvou o právech dítěte.

Žalobkyně trvá na tom, že s ohledem na realizovaný trvalý pobyt jejího manžela a jejich dětí na území ČR, délku jejich pobytu na území, délku soužití žalobkyně s manželem a dětmi na území a neexistence jakéhokoliv zázemí žalobkyně i její rodiny v zemi jejich původu, ať už se jedná o ekonomické, majetkové či rodinné, jsou v případě žalobkyně splněny podmínky pro udělení doplňkové ochrany dle ust. § 14a odst2 písm. d) zákona č. 325/1999 Sb., neboť vycestování z území České republiky při nezískání mezinárodní ochrany by znamenalo těžkou újmu spočívající v narušení soukromého a rodinného života žalobkyně i celé její rodiny jako jednoho ze základních práv, která žalobkyni a její rodině náleží dle mezinárodních úmluv, kterými je Česká republika vázána. V tomto ohledu žalobkyně zmiňuje čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a dále Úmluvu o právech dítěte, podle které mají smluvní strany mimo jiné povinnost respektovat právo dítěte na zachování rodinných svazků. Případné oddělení dítěte od rodiče rozhodnutím orgánu veřejné moci je přípustné, je-li to potřebné.

Pokud žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatuje, že *„Úmluva požaduje ochranu pro vyjmenovaná práva dítěte, avšak v žádné části nestanovuje, že oba rodiče musí žít spolu se svým dítětem v jednom státě. Naopak předpokládá, že k oddělení dítěte od rodičů může dojít a pro takovou situaci požaduje zabezpečit pravidelné osobní kontakty“,* tento výklad žalovaného je nesprávný a nezákonný. Podle zmiňované Úmluvy je možný pouze jediný výklad, a to ten, že případné oddělení dítěte od rodiče rozhodnutím orgánu veřejné moci je přípustné jen, pokud je to potřebné v zájmu dítěte. Oddělení žalobkyně od dětí či oddělení manžela žalobkyně od dětí není v žádném případě v zájmu dětí žalobkyně.

Závěr žalovaného o možnosti pravidelného osobního kontaktu je z důvodu řádného neodůvodnění nepřezkoumatelný.

S ohledem na výše uvedené má žalobkyně za to, že v jejím případě jsou splněny i zákonné podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona č. 325/1999 Sb.

Žalobkyně současně namítá nezákonnost napadeného rozhodnutí žalovaného z důvodu jeho nepřezkoumatelnosti, když k tomuto odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 18. 12. 2014, č. j. 45Az 9/2014-95, v němž příslušný soud uvedl ve vztahu k ust. § 14 zákona č. 325/1999 Sb., *že jestliže § 14 představuje kombinaci správního uvážení a neurčitého právního pojmu, pak z uvedeného vyplývá, že výklad (interpretace) pojmu „případ hodný zvláštního zřetele" musí předcházet užití správního uvážení. Interpretaci tohoto pojmu přitom žalovaný nemůže pominout, neboť se jedná o nezbytnou podmínku užití správní úvahy a rozhodnutí o udělení či neudělení azylu podle tohoto ustanovení vůbec. Postup žalovaného spočívající ve vyhodnocení skutkové podstaty, určení významu uvedeného pojmu a zařazení či nezařazení konkrétních okolností pod něj se přitom musejí bezpodmínečně projevit v odůvodnění rozhodnutí o neudělení azylu. Kromě jiného je tato povinnost žalovaného obsažena rovněž v § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., podle kterého v odůvodnění rozhodnutí správní orgán mimo jiné uvede úvahy, kterými se řídil při výkladu právních předpisů.* ***Z rozhodnutí žalovaného o neudělení azylu podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb. tak musí vyplývat, jaký obsah má podle něj pojem „případ hodný zvláštního zřetele". Jen takové rozhodnutí pak může být považováno za řádně odůvodněné, a tedy*** **přezkoumatelné.** K tomuto žalobce poukazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí, ze kterého je patrné, že žalovaný neodůvodnil toto rozhodnutí řádně, a je proto nepřezkoumatelné, pokud nevymezil alespoň rámcově obsah pojmu „případ hodný zvláštního zřetele" a neuvedl úvahy, kterými se při výkladu tohoto pojmu řídil.

Žalobkyně vytýká žalovanému nedostatečné vypořádání s otázkou přiměřenosti napadeného rozhodnutí. Žalovaný se nevěnoval náležitě tomu, zda má žalobkyně a její manžel v zemi původu sociální či jiné zázemí. Tvrzení žalovaného, že manžel žalobkyně je schopen se postarat o potřeby své a potřeby své rodiny po návratu do vlasti, je nepřezkoumatelné. Žalovaný dále dostatečně nezvážil hledisko nejlepšího zájmu dětí, závěr žalovaného, že je na žalobkyni, jak zvládne návrat dětí do Kosova, je v přímém rozporu s Úmluvou o právech dítěte, jelikož odloučení od jednoho z rodičů, změna prostředí a změna školy není v zájmu dětí.

V souvislosti s posouzením přiměřenosti dopadu napadeného rozhodnutí žalovaný poukázal na znění rozsudku NSS, č. j. 5Azs 46/2008-71, kde je konstatováno, že intenzity nepřiměřeného zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince, které si za dobu svého pobytu v ČR vytvořil, dosahuje jen dlouhodobý zákaz pobytu na území ČR, a že důvody pro doplňkové ochrany by mohly existovat až tehdy, pokud by vyhoštěním bylo znemožněno rodinné soužití v zemi původu. Žalobkyně má za to, že dlouhodobý zákaz pobytu na území ČR, pokud se týká zásahu do rodinného života, je ve svém důsledku pro žalobkyni a její rodinu situací obdobnou jako dlouhotrvající řízení o žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu, zatímco žadatel je nucen vyčkávat na vydání rozhodnutí v zemi původu, kdy po celou tuto dobu je nucen být odloučen od své rodiny, když realizace společného rodinného života je s ohledem na již výše zmiňované skutečnosti nereálná. Napadeným rozhodnutím by tak bylo výrazně nepřiměřeně zasaženo do soukromého a rodinného života žalobkyně, jejího manžela i jejich dětí.

Navrhovala proto, aby krajský soud vydal rozsudek, kterým rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 4. 2017 zruší a věc vrátí žalovanému k dalšímu řízení a dále požadovala, aby byl zavázán žalovaný k povinnosti nahradit žalobkyni vzniklé jí náklady řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že s žalobními námitkami nesouhlasí, tyto spočívají pouze ve výčtu označení zákonných ustanovení § 2 odst. 1, 3 a § 3, § 4 odst. 1 správního řádu a § 14, § 14a zákona o azylu pro jejich tvrzené porušení, přičemž popis skutkového děje, ze kterého žalobce porušení předmětných ustanovení dovozuje, omezuje pouze na negaci textu ustanovení správního řádu a zákona o azylu ve vztahu k žalovanému a opakuje důvody pro podání žádosti, které sdělila v předchozím řízení. Žalovaný je toho názoru, že žalobní tvrzení žalobkyně nejsou ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) soudního řádu správního (dále jen „ s.ř.s.“) žalobním bodem. V průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobkyně je snaha setrvat v ČR spolu se svým manželem a dětmi, kterým zde byl přiznán trvalý pobyt a obava z návratu do ……, kde měla dříve potíže s příbuznými svého manžela. Skutečnost, že ne všichni cizinci jsou oprávněni pobývat na území ČR, vyplývá ze zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně dalších zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Žalobkyně není osobou, která bez zvláštního individuálního administrativního povolení smí na území ČR pobývat, jako např. občané Evropské unie nebo občané států, s nimiž existuje dohoda o bezvízovém styku. Žalovaný odkázal na odůvodnění rozhodnutí, z něhož jednoznačně vyplývá, že žalobkyně na území ČR pobývá bez příslušného oprávnění, čímž se vědomě dopouští porušení zákona o pobytu cizinců. Žalobkyně nevyužila institutů zákona o pobytu cizinců k úpravě pobytu v ČR a svoji situaci řeší obcházením zákona o pobytu cizinců, podáním opakované žádosti o mezinárodní ochranu. Žalovaný v rozhodnutí o žádosti o mezinárodní ochranu vycházel jak z výpovědi žalobkyně, jako primárního zdroje informací, tak z podkladů, které pro účely správního řízení zajistil. Na základě těchto informací a zpráv je …….. zařazena na seznam bezpečných zemí. Dle zprávy OAMP Hodnocení ….. jako bezpečné země původu, Stav: duben 2016, je Kosovská republika způsobilá zajistit dodržování lidských práv a právních předpisů a i přes dílčí nedostatky v oblasti lidských práv, splňuje základní demokratické principy v souladu s kritérii pro hodnocení bezpečné země původu a může být zařazena na seznam bezpečných zemí původu.

Žalovaný nesouhlasí s výtkami žalobkyně, neboť důvody žádosti o udělení mezinárodní ochrany nesplňují zákonné podmínky pro udělení mezinárodní ochrany podle §§ 12 - 14b zákona o azylu. V případě žalobkyně neshledal žalovaný při návratu do vlasti odůvodněný strach z pronásledování z důvodů ve smyslu ust. § 12 písm. b) zákona o azylu. V této souvislosti odkazuje na odůvodnění správního rozhodnutí s citovanou částí rozsudku NSS, č. j. 7Azs 187/2004 ze dne 24. 2. 2005, který mimo jiné uvádí, že: „Azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona, nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Je patrné, že zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území ČR, či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy žalobkyně žádá o legalizaci pobytu v ČR, bude se muset podrobit režimu jiného zákona“. Neshody mezi žalobkyní a příbuznými, konkrétně ze strany manžela, mají soukromoprávní charakter a pro jejich zhodnocení a zohlednění k udělení mezinárodní ochrany jsou irelevantní. V řízení o udělení mezinárodní ochrany oficiální výklad podává nejčastěji orgán, který danou právní normu aplikuje. Jde tedy především o výklad soudní nebo o výklad správního orgánu v rámci určitého řízení, a je proto také oficiální výklad závazný, ačkoliv jen pro účastníky tohoto řízení. Žalovaný tak na základě provedeného správního řízení

shledal, že žalobkyně nesplňuje zákonné podmínky pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu a azyl se neuděluje. Podle ustálené judikatury je mezinárodní ochrana ve smyslu zákona o azylu právním institutem výjimečným, jehož smyslem je poskytnout žadateli ochranu, nikoliv však před jakýmikoliv negativními jevy v zemi jeho původu, nýbrž jen z důvodů upravených v zákoně o azylu. Mezinárodní ochranu ve formě azylu dle zákona o azylu lze v souladu s příslušnými ustanoveními tohoto zákona udělit pouze osobě, která byla v zemi své státní příslušnosti pronásledována ze strany tamních státních orgánů pro své politické aktivity, rasu, národnost, pohlaví, náboženství či příslušnost k určité sociální skupině, nebo se takového pronásledování obává v případě svého návratu do země státní příslušnosti. V případě žalobkyně však žalovaný takové skutečnosti neshledal. Žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany je již druhou v pořadí. Žalovaný proto opakovaně meritorně posoudil i předchozí žádost žalobkyně o mezinárodní ochranu. V řízení o první žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu, rozhodoval v poslední instanci Nejvyšší správní soud, který kasační stížnost stěžovatelky usnesením ze dne 22. 7. 2014, č. j. 4Azs 38/2014-28 odmítnul pro nepřijatelnost a usnesení nebylo právní moci dne 18. 8. 2014. Žalobkyně argumentuje v žalobě rodinnými vazbami, jako důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. Na rozdíl od žalobkyně neshledal žalovaný rodinné vazby za důvod pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu ani v této aktuální žádosti o mezinárodní ochranu.

K výtkám v žalobě, a to konkrétně k neudělení humanitárního azylu, žalovaný uvedl, že ve svých úvahách se zabýval zejména rodinnou, sociální a ekonomickou situací žalobkyně jako žadatelky o mezinárodní ochranu a přihlédl i k jejímu věku a zdravotnímu stavu. Důvod hodný zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu v jejím případě žalovaný neshledal. Žalobkyně je zdravou svéprávnou osobou, která je s ohledem na svůj věk, vzdělání i zdravotní stav schopna se postarat o své potřeby. Žalovaný přihlédl v této souvislosti i k faktu, že žalobkyně je součástí úplné rodiny, a je tak schopna postarat se s podporou svého manžela nejen o sebe, ale i o své děti, a to i v případě návratu do vlasti. Ke snaze žalobkyně o legalizaci pobytu v ČR a snaze žít spolu s manželem a dětmi, kterým zde byl udělen trvalý pobyt, je třeba respektovat zákon a žalovaný trvá na správnosti rozhodnutí. Konstatuje, že existenci rodinných vazeb na území České republiky nelze podle zákona a v souladu s názorem Nejvyššího správního soudu, vyjádřeným v rozhodnutí č. j. 3Azs 12/2003 ze dne 15. 10. 2003, či rozhodnutí č. j. 1Azs 5/2011 ze dne 28. 4. 2011, považovat za důvod pro udělení azylu z humanitárních důvodů: „Jestliže jmenovaná žádá o povolení zde spolu s manželem a dětmi žít, tedy o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR“. Zvláštní zřetele hodný důvod pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu žalovaný neshledal a trvá na správnosti rozhodnutí.

Žalovaný nesouhlasí s žalobkyní, že splňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany dle ust. § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu a odkazuje na podrobné odůvodnění rozhodnutí, kterým jsou tvrzení žalobkyně vyvrácena. Žalobkyně se dlouhodobě nelegálně zdržuje na území ČR a vlastním zaviněním nemá vyřízenou žádost o povolení pobytu na území ČR podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně dalších zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Žádost o povolení pobytu v ČR měla žalobkyně, podle svého vyjádření, příležitost podat na zastupitelském úřadě ČR ve státě původu žalobkyně, ale svoji nesprávně podanou žádost neopravila a znovu vůbec nepodala. Opakovaně žalobkyně usiluje na území ČR o mezinárodní ochranu za účelem legalizace svého nelegálního pobytu, přestože již předchozí žádost o mezinárodní ochranu byla neúspěšná. Případné vycestování žalobkyně z ČR nepředstavuje rozpor s mezinárodními závazky ČR, jejichž porušení

žalobkyně namítá. Žalobkyní tvrzené skutečnosti (ochrana soukromého a rodinného života) neodůvodňují použití čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jímž je ČR vázána. Žalovaný na podporu správnosti svého rozhodnutí odkazuje např. na usnesení NSS, sp. zn. 2Azs 66/2008 ze dne 8. 1. 2009, ve kterém se uvádí, že „ … rodinné vazby v ČR nejsou důvodem pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu“. Rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany tedy nemůže být samo o sobě v rozporu se základním právem cizince na respektování jeho soukromého a rodinného života, i když by realizace takového práva předpokládala jeho pobyt na území ČR. V takovém případě není dán ani relevantní důvod, aby žalovaný správní orgán, rozhodující o azylu či správní soud přezkoumávající takové rozhodnutí, upřednostňoval ve smyslu čl. 10 Ústavy ustanovení stěžovatelkou uváděného čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, Úmluvy o právech dítěte či jiných mezinárodních smluv zakotvujících právo na soukromý a rodinný život, či základní práva dítěte před ustanoveními soudního řádu správního či zákona o azylu, neboť žádná kolize mezi těmito normami za daných okolností nenastává. Nelze souhlasit s tvrzením žalobkyně, pokud jde o poškození rodinných vazeb, neboť Úmluva o právech dítěte požaduje ochranu pro vyjmenovaná práva dítěte, avšak v žádné části nestanovuje, že oba rodiče musí žít spolu se svým dítětem v jednom státě. Naopak předpokládá, že k oddělení dítěte od rodičů může dojít a pro takovou situaci požaduje zabezpečit pravidelné osobní kontakty. Takové vazby a kontakty vyplývají i z meritorního posouzení předchozí žádosti o mezinárodní ochranu žalovaným, kdy manžel žalobkyně, tedy jeden z rodičů, nejen hmotně zajišťoval potřeby rodiny, ale pravidelnými návštěvami udržoval osobní kontakty a rodinné vazby. Žalovaný dále k žalobním námitkám doplňuje, že Úmluva o právech dítěte připouští i oddělení dítěte od rodičů, a to v čl. 9 odst. 3: „Státy, které jsou smluvní stranou úmluvy, uznávají právo dítěte odděleného od jednoho nebo obou rodičů, udržovat pravidelné osobní kontakty s oběma rodiči, ledaže by to bylo v rozporu se zájmy dítěte“. Žalovaný odkázal na Úmluvu v čl. 10 odst. 2, která též hovoří o tom, že dítě, jehož rodiče pobývají v různých státech, má až na výjimečné okolnosti právo udržovat pravidelné kontakty a přímé styky s oběma rodiči. V souvislosti s posouzením přiměřenosti dopadu vydaného rozhodnutí, žalovaný poukázal na znění rozsudku NSS, č. j. 5Azs 46/2008-71, s nímž se ztotožňuje, kde je NSS konstatováno, že intenzity nepřiměřeného zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince, které si za dobu svého pobytu v ČR vytvořil, dosahuje jen dlouhodobý zákaz pobytu na území ČR, což však není případ žadatelky (správní orgán nahlédl do evidence cizinců - CIS a je mu známo, že v případě žalobkyně není v platnosti žádný zákaz jejího pobytu na území ČR). Žalovaný dále na podporu výroku svého rozhodnutí, odkázal na výše zmíněný rozsudek NSS, kde se rovněž dále uvádí, že důvody pro udělení doplňkové ochrany by mohly existovat až tehdy, pokud by vyhoštěním (což není případ žalobkyně), bylo znemožněno rodinné soužití v zemi původu, v tomto případě pak návrat jmenované do ……. Takové skutečnosti však zjištěny nebyly, žalobkyně poměrně dlouhou dobu žila v …… za situace, kdy její manžel pracoval v ČR, přičemž ji muž ve vlasti navštěvoval, v Kosovu se posléze narodil i jejich prvorozený společný syn, otec dítě i manželku finančně podporoval a jedinou skutečností, proč žalobkyně nevyužila možnosti vyřídit si potřebné doklady k pobytu v ČR prostřednictvím velvyslanectví ČR, byla časová a procedurální náročnost tohoto úkonu, což však žalovaný s ohledem na zákonnost tohoto postupu neshledává nijak nepřiměřeným, ale žalobkyní „tvrzená doba vyřízení žádosti 3 let“ neodpovídá skutečnosti. Žalobkyně sama dosud nejedná v souladu s právním řádem ČR, nic však nebrání také tomu, aby vedla svůj rodinný život v …….. Pro pobyt v ČR nemá žalobkyně potřebně doklady. Žalobkyně takto nesplňuje zákonné podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu.

Žalovaný vycházel z podkladů, které shromáždil, a to z Výroční zprávy Human Rights Watch 2017, 12. ledna 2017, Výroční zprávy Amnesty International 2017, 22. února 2017, Informace OAMP, Bezpečnostní a politická situace v zemi, Stav: listopad 2016 a Hodnocení Kosova jako bezpečné země původu, Stav: duben 2016. Veškeré uvedené informace jsou součástí spisu. Rozhodnutí žalovaného je podrobně odůvodněno a žalobkyně nebyla zkrácena na svých právech účastníka řízení. V uvedené poskytnuté lhůtě pro vyjádření k podkladům pro rozhodnutí se právní zástupkyně žalobkyně ani sama žalobkyně k podkladům takto shromážděným správním orgánem nijak nevyjádřila. Žádné další podklady pro rozhodnutí ve věci žádosti o mezinárodní ochranu nenavrhla, a ani proti uvedeným zdrojům informací a způsobu jejich získání nevyslovila žádné námitky.

Žalovaný proto navrhoval, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Pokud jde o napadené rozhodnutí vydané dne 24. 4. 2017, bylo rozhodnuto žalovaným tak, že mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a 14b zákona č. 325/1999 Sb. o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), se neuděluje.

V odůvodnění tohoto rozhodnutí mimo jiné žalovaný uvedl, že současná žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany je v jejím případě již druhou v pořadí. Poprvé požádala výše jmenovaná o udělení mezinárodní ochrany na území ČR dne 23. 11. 2012, přičemž tuto žádost podala rovněž i jménem svého nezletilého syna D….. Rozhodnutím správního orgánu č. j. OAM-348/ZA-ZA06-K01-2012 ze dne 1. 8. 2013 nebyla výše jmenované žadatelce mezinárodní ochrana udělena, neboť žadatelkou tvrzené důvody, tedy její snaha žít v ČR spolu s manželem, který zde má povolený trvalý pobyt, a potíže ve vlasti s manželovou rodinou a s věřiteli, správní orgán neshledal jako důvodné ve vztahu k zákonu o azylu. Proti tomuto rozhodnutí jmenovaná podala žalobu ke Krajskému soudu v Brně, který ji svým rozsudkem ze dne 29. 1. 2014, č. j. 41Az 25/2013-38, který nabyl právní moci dne 24. 2. 2014, zamítnul. Proti tomuto rozsudku jmenovaná podala kasační stížnost k NSS, který ji svým usnesením ze dne 22. 7. 2014, č. j. 4Azs 38/2014-28 odmítnul pro nepřijatelnost.

Dále uvedeno v odůvodnění, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany jmenované je snaha setrvat v ČR spolu se svým manželem a dětmi, kterým zde byl přiznán trvalý pobyt a obava z návratu do ……., kde měla dříve potíže s příbuznými svého manžela.

Správní orgán uvedl, že přistoupil k opakovanému meritornímu posouzení žádosti o mezinárodní ochranu jmenované, a to z důvodu, že v jejím případě nastaly změny v její osobní rodinné situaci, které by mohly mít dopad do hmotněprávního postavení žadatelky, žadatelka porodila druhé dítě a oběma jejím dětem byl na území ČR přiznán trvalý pobyt.

Dále pak uvedl, že při posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany výše jmenované z hlediska důvodů pro udělení azylu vycházel především z její výpovědi, protokolu o svědecké výpovědi manžela žadatelky ze dne 20. 3. 2017, Informace z CIS (Cizineckého informačního systému), spisového materiálu v předchozí žádosti jmenované o mezinárodní ochranu a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavů dodržování lidských práv v …….. Konkrétně vycházel z Výroční zprávy Human Rights Watch 2017, 12. 1. 2017, Výroční zprávy Amnesty International 2017, 22. 2. 2017, Informace OAMP, Bezpečnostní a politická situace v zemi, stav: listopad 2016 a Hodnocení …… jako bezpečné země původu, Stav: duben 2016.

V souladu s ust. § 36 odst. 3 správní řád byla žadatelce dne 10. 4. 2017 dána možnost se v rámci seznámení s podklady rozhodnutí s výše uvedenými informace seznámit, vyjádřit se k nim, navrhnout další podklady rozhodnutí či vyjádřit námitky proti zdrojům informací a způsobu jejich získání. Této možnosti jmenovaná nevyužila a k uvedenému správnímu úkonu se nedostavila. Dostavila se pouze právní zástupkyně žadatelky s tím, že její mandantka je zaneprázdněna péčí o děti, dostavit se ke správnímu úkonu nemůže, a proto se s uvedenými podklady seznámí pouze její právní zástupkyně. Následně si tato pořídila fotokopie podkladů pro rozhodnutí s tím, že se k nim vyjádří v rámci správním orgánem stanovené lhůty, tedy do 10 dnů. V uvedené lhůtě se však právní zástupkyně žadatelky ani sama žadatelka k podkladům správním orgánem shromážděným nijak nevyjádřily, žádné další podklady pro rozhodnutí ve věci žádosti o mezinárodní ochranu nenavrhly, a ani proti uvedeným zdrojům informací a způsobu jejich získání nevyslovily žádné námitky.

Správní orgán odkázal na informace o ……. a konstatoval, že …… je zařazena na seznam bezpečných zemí původu. Dle zprávy OAMP Hodnocení …….. jako bezpečné země původu, Stav: duben 2016, je Kosovská republika způsobilá zajistit dodržování lidských práv a právních předpisů a i přes dílčí nedostatky v oblasti lidských práv splňuje základní demokratické principy souladu s kritérii pro hodnocení bezpečné země původu a může být zařazena na seznam bezpečných zemí původu. Vzhledem k omezenému mezinárodními uznání ……. jako samostatného státu je jeho členství v mezinárodních smlouvách doposud minimální, nicméně většina legislativních norem v oblasti lidských práv je integrální součástí právního řádu …… a dlouhodobou prioritou kosovské zahraniční politiky je vstup do NATO a EU a dále se v pořadí priorit nacházejí členství v OSN, Radě Evropy a OBSE. Ochrana proti pronásledování nebo špatnému zacházení je v …… garantována Ústavou a dalšími právními normami (např. trestním řádem), ve kterých je zakotven i systém účinných opravných prostředků proti porušování těchto práv a svobod. …… není zemí, ve které by obecně a soustavně docházelo k pronásledování a kontrolu dodržování lidských práv má na starosti úřad ombudsmana, podle kterého v praxi nedochází k výraznějšímu narušování těchto práv. Uvedené skutečnosti doplňuje informace OAMP, ……., Bezpečnostní a politická situace v zemi, Stav: listopad 2016, podle které má kontrolu dodržování lidských, občanských a politických práv, dodržování základních svobod, mj. zabránění pronásledování a mučení na starosti úřad ombudsmana a monitorováním uvedených oblastí se zabývá rovněž zastoupení UNHCR v ……., které hodnotí současné dodržování mezinárodních norem v uvedených oblastech ze strany kosovských institucí jako dobré.

Dle názoru správního orgánu, jak v odůvodnění uvedeno, pak jediným důvodem odjezdu žadatelky z vlasti byla snaha žít spolu s manželem a jediným důvodem podání opakované žádosti o mezinárodní ochranu je snaha o legalizaci jejího dalšího pobytu v ČR.

Situaci hodnotil žalovaný podle ust. §§ 12, 13, 14, 14a a 14b zákona o azylu a k hodnocení dle ust. § 14 zákona o azylu uvedl, že se zabýval zejména rodinnou, sociální a ekonomickou situací žadatelky o udělení mezinárodní ochrany a přihlédl i k jejímu věku a zdravotnímu stavu. Jmenovaná je zdravou svéprávnou osobou, která je s ohledem na svůj věk, vzdělání i zdravotní stav schopna se postarat o své potřeby. Správní orgán v této souvislosti přihlédl i k faktu, že jmenovaná je součástí úplné rodiny a je tak schopna postarat se s podporou svého manžela nejen o sebe, ale také o své děti, a to i v případě návratu do vlasti, přičemž správní orgán poukázal jak na shodné tvrzení manželů o dobré finanční situaci rodiny, tak i na cesty, které její manžel podniká do jejich vlasti a dle názoru správního orgánu ji tak může manžel

nadále i ve své vlasti podporovat, pokud se tedy nerozhodne svoji ženu a případně i své děti následovat zpět do …….. Ohledně snahy žadatelky žít v ČR spolu s manželem a dětmi, kterým zde byl udělen trvalý pobyt, správní orgán konstatoval, že existenci rodinných vazeb na území ČR nelze v souladu s názorem NSS vyjádřeným v rozhodnutí, sp. zn. 3Azs 12/2003 ze dne 15. 10. 2003, či sp. zn. 1Azs 5/2011 ze dne 28. 4. 2011 považovat za důvod pro udělení azylu z humanitárních důvodů. Jestliže jmenovaná žádá o povolení zde spolu s manželem a dětmi žít, tedy o legalizaci pobytu v ČR, bude se muset podrobit režimu jiného zákona. Právní úpravu pobytu cizinců na území ČR obsahuje zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, v platném znění, jehož institutů může výše jmenovaná k úpravě svého pobytu v ČR využít, samozřejmě při splnění jeho podmínek. Správní orgán uvedl, že v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany výše jmenované nezjistil zvláštní zřetele hodný důvod pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu a azyl se neuděluje.

Ke splnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany dle ust. § 14a zákona o azylu žalovaný uvedl, že dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2, a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

Dle § 14a odst. 2 zákona o azylu se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Žalovaný uvedl, že žadatelka neuvedla, a ani správní orgán nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by mohla žadatelce hrozit v případě návratu do vlasti vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti. Podle informací OAMP Bezpečnostní a politická situace v zemi, Stav: listopad 2016 se Kosovo řadí k zemím, jejichž zákony neumožňují uložit trest smrti za žádný trestný čin.

Dále pak uvedeno, že správní orgán se dále zabýval otázkou, zda žadatelce o mezinárodní ochranu hrozí v případě návratu do vlasti nebezpečí mučení či nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Znění tohoto zákonného ustanovení bylo přejato z čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv, při interpretaci pojmu „nelidské nebo ponižující zacházení či trest“, vycházel proto správní orgán rozhodující ve věci z rozsudku Evropského soudu pro lidská práva. Z jeho judikatury mj. vyplývá, že pouhá možnost špatného zacházení nemá sama o sobě za následek porušení čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv. Aby bylo možné pokládat trest za „ponižující“ a aplikovat na něj čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv, musí ponížení a pokoření, které jej provázejí, dosáhnout mimořádného stupně úrovně, jejíž ohodnocení závisí na souhrnu všech okolností případu. Správní orgán však k takovému závěru nedospěl. Dle názoru správního orgánu totiž lze doplňkovou ochranu v případě nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu shledat pouze tam, kde je takové nebezpečí reálné a bezprostředně hrozí, nikoli tam, kde vůbec nastat nemusí, či může nastat jedině v případě přidružení se jiných okolností nebo skutečností, které dosud nelze předjímat. Správní orgán především konstatoval, že dle citované zprávy OAMP Kosovo není

zemí, ve které by obecně a soustavně docházelo k pronásledování, mučení nebo nelidskému zacházení. Kosovo je potenciální kandidátskou zemí Evropské unie a splňuje základní demokratické principy. Co se týče žadatelkou předestřených obav z příbuzných, správní orgán konstatuje, že ……. stát zároveň disponuje právními normami, ve kterých je zakotven systém účinných opravných prostředků proti porušování práv a svobod, a kterých může žalobkyně v případě jakýchkoliv potíží ve vlasti využít. Správní orgán dále odkázal na skutečnost, že kosovští občané jsou do své vlasti i násilně deportováni, kosovské ministerstvo vnitra zaznamenalo v období od ledna do 31. 8. roku 2016 4.534 násilných návratů a navrátilcům se po návratu poskytuje omezená pomoc. Žádné skutečnosti tedy nesvědčí o tom, že by byla žadatelka po svém návratu vystavena jakémukoliv jednání, které by bylo možno označit za nelidské či ponižující. Správní orgán v případě výše jmenované posuzoval také otázku, zda i v případě návratu do vlasti nehrozí vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. Z výše citovaných informačních zdrojů je správnímu orgánu známo, že v zemi původu žadatelky neprobíhá takový ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žadatelce za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. V zemi neprobíhá občanská válka ani konflikt s jinou zemí a správní orgán odkázal i na veřejně dostupné zdroje, ze kterých jasně plyne, že žádný mezinárodní nebo vnitřní ozbrojený konflikt na území …….. neprobíhá.

Případné vycestování žadatelky po posouzení informací o zemi původu a skutečnostech sdělených žadatelkou a její právní zástupkyní nepředstavuje ani rozpor s mezinárodními závazky ČR. Správní orgán se v této souvislosti zabýval tvrzením žadatelky (resp. její právní zástupkyně), že dle jejího názoru s ohledem na trvalý pobyt manžela žadatelky, délku jeho pobytu a trvalý pobyt obou dětí na území ČR, délku soužití žadatelky s manželem, délku pobytu žadatelky na území ČR a neexistenci jakéhokoliv zázemí v zemi původu splňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany dle ust. § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, neboť její vycestování z území ČR při nezískání mezinárodní ochrany by znamenalo těžkou újmu spočívající v narušení jejího soukromého a rodinného života jako jednoho ze základních lidských práv, které žadatelce náleží dle mezinárodních smluv, kterými je ČR vázána při výkonu státní moci. Správní orgán konstatuje, že manželu žadatelky a jejím dvěma synům, všichni státní příslušnost ……, byl na území ČR přiznán trvalý pobyt. Uvedené skutečnosti bez dalšího neodůvodňují použití čl. 8 (ochrana soukromého a rodinného života) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jíž je ČR vázána. V této souvislosti správní orgán poukázal na usnesení NSS, sp. zn. 2Azs 66/2008 ze dne 8. 1. 2009, ve kterém se uvádí, že „… rodinné vazby v ČR nejsou důvodem pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu“. Také Městský soud v Praze ve svém rozsudku, sp. zn. 4Az 9/2010 ze dne 24. 2. 2001 stanovil, že „v případě, kdy zamýšlí cizí státní příslušník realizovat svůj rodinný život na území České republiky, má možnost využít k tomu standardních institutů, které mu český právní řád prostřednictvím zákona o pobytu cizinců právě za tímto účelem poskytuje …“. Podle rozsudku NSS ze dne 28. 11. 2008, sp. zn. 5Azs 46/2008 „… rozhodnutí správního orgánu o zamítnutí žádosti o mezinárodní ochranu či rozhodnutí o neudělení azylu ani doplňkové ochrany v situaci, kdy žadatel nesplňuje zákonné podmínky pro udělení mezinárodní ochrany, sama o sobě nevylučuje pobyt takového cizince na území ČR, jsou-li k tomu dány rodinné důvody, tuto otázku je však třeba řešit dle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů. Rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany tedy nemůže být samo o sobě v rozporu se základním právem cizince na respektování jeho soukromého a rodinného života, i když by realizace takového práva předpokládala jeho pobyt na území ČR. V takovém případě tedy není ani relevantní důvod pro

to, aby správní orgán rozhodující o azylu či správní soud přezkoumávající takové rozhodnutí upřednostňoval ve smyslu čl. 10 Ústavy ustanovení stěžovatelkou uváděného čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, Úmluvy o právech dítěte či jiných mezinárodních smluv zakotvujících právo na soukromý a rodinný život či základní práva dítěte před ustanoveními soudního řádu správního či zákona o azylu, neboť žádná kolize mezi těmito normami za daných okolností nenastává. Jiná by byla situace tehdy, pokud by na základě skutečností, které např. nastaly až po rozhodnutí správního orgánu ve věci mezinárodní ochrany, bylo třeba předejít situaci, které se právě zákon o azylu snaží zabránit, tedy pokud by i v případě krátkodobého pobytu stěžovatelky v zemi původu hrozilo porušení zásady non-refoulement zakotvené v čl. 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků či porušení jejich základních práv dle čl. 2 a 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, tzn., že jejich život či osobní svoboda by byly v zemi původu ohroženy na základě její rasy, náboženství, příslušnosti k určité společenské vrstvě či politického přesvědčení, nebo pokud by zde bylo reálné nebezpečí, že by byla v zemi původu zbavena života, nebo vystavena mučení, nelidskému či ponižujícímu zacházení. Pouze na takovou situaci skutečně dopadá judikatura, jež umožňuje přednostní aplikaci mezinárodních smluv před vlastními zákony …“.

Správní orgán pak dodal, že Úmluva o právech dítěte připouští i oddělení dítěte od rodičů, a to v čl. 9 odst. 3.

Krajský soud v Brně měl k dispozici správní spis žalovaného a ve věci na žádost žalobkyně nařídil jednání, ke kterému došlo dne 13. 9. 2017.

U tohoto jednání zástupkyně žalobkyně uvedla, že žalobkyně sama měla snahu řešit svou pobytovou situaci prostřednictvím zákona o pobytu cizinců, a to již od roku 2014. Bylo to v době, kdy podala žádost o vízum pro strpění a požadovala dlouhodobý pobyt na území ČR za účelem sloučení rodiny. Teprve 2. 8. 2017 druhostupňový správní orgán rozhodl tak, že prvostupňové rozhodnutí, kterým žalobkyni nebylo vyhověno, zrušil a řízení zastavil, a to proto, že v roce 2015 žalobkyně podala žádost o mezinárodní ochranu. Celé řízení tedy trvalo tři roky a v případě, že by žalobkyni nebylo vyhověno ohledně mezinárodní ochrany, musela by vycestovat do Kosova, tam si podat žádost o dlouhodobý pobyt v ČR a čekat, než bude její žádost vyřízena. To by však mohlo trvat také velmi dlouhou dobu, třeba i tři roky a celou tuto dobu by žalobkyně byla odloučena od manžela a synů, což pokládá za nemožné. Dále pak uvedla, že dle jejího názoru se na straně žalobkyně a celé její rodiny od roku 2012, kdy žalobkyně podávala první žádost o mezinárodní ochranu, situace výrazně změnila. Je to dáno zejména délkou pobytu rodiny na území ČR, přičemž za tuto dobu se žalobkyně i její rodina integrovala do české společnosti, děti zde chodí do základní školy a mateřské školy, mají zde okruh kamarádů, rodina je tu zvyklá. Právě toto je situace, kdy žalobkyně má za to, že tato výrazná změna by měla být posouzena tak, že jí bude udělena doplňková ochrana.

Zástupkyně žalovaného u tohoto soudního jednání uvedla, že zákon o azylu neupravuje situace, kdy při neúspěchu řízení při řešení pobytové situace podle zákona o pobytu cizinců, by automaticky nastala taková situace, že by měla být udělena mezinárodní ochrana podle zákona o azylu. Pokud žalobkyně uvádí, že chtěla řešit svou pobytovou situaci na území ČR od roku 2014, přičemž řízení trvalo tři roky a dopadlo v její neprospěch, a pokud má za to, že to byla příliš dlouhá doba, mohla namítat např. nečinnost správních orgánů. Navíc žalobkyně pobývá na území ČR od roku 2012, a jak sama uvádí, začala pobytovou situaci podle zákona o pobytu cizinců řešit až od roku 2014. Vyřízení pobytové situace podle zákona o pobytu cizinců je samozřejmě složitější procedurou než žádat o udělení mezinárodní ochrany,

nicméně manželovi žalobkyně a synům se to podařilo a pobytovou situaci mají upravenou podle zákona o pobytu cizinců. Stejně tak tedy může postupovat i žalobkyně a dle názoru žalovaného jí nic nebrání v tom, aby vycestovala, případně s celou rodinou, do země svého původu nebo do jiné země, kde by svou pobytovou situaci v ČR řešila prostřednictvím zastupitelského úřadu. Pokud jde o manžela žalobkyně, nic mu nebrání, aby po tuto dobu, kdy by se rodina zdržovala v Kosovu či v jiném státě, tam pracoval a teprve po vyřízení žádosti žalobkyně se rodina vrátila zpět na území ČR. Dále pak uvedla, že žalobkyně si sama zmařila situaci, kdy by svou pobytovou situaci řešila podle zákona o pobytu cizinců, a to tím, že podala žádost o azyl. Žalobkyně si musí vybrat, podle jakého zákona chce v dané věci postupovat.

Zástupkyně žalobkyně uvedla, že žalobkyně pokládá za nemožné, aby buďto ona sama, nebo ona s dětmi, případně celá rodina, vycestovali do …… či jiného státu a pobývali tam po dobu, než bude vyřízena její žádost o dlouhodobý pobyt. Žalobkyně společně s dětmi a manželem realizují rodinný život na území České republiky a manžel žalobkyně zde realizuje svůj pracovní život. V Kosovu nebo případně v jiném státě, kde by byli nuceni určitou dobu pobývat, by neměl na co pracovně navázat. Takováto situace by mohla trvat např. i tři roky, když starší syn žalobkyně chodí však již do školy. Je nemyslitelné, aby např. po dobu tří let absolvoval školní docházku v Kosovu, a pak se vracel na území ČR.

Posouzení věci krajským soudem.

Žaloba není důvodná.

Žalobkyně namítala v žalobě, že by jí měl být, s ohledem na skutečnosti, které popisovala, udělen azyl z humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azylu nebo dle § 14a zákona o azylu, doplňková ochrana.

Podle § 14 zákona o azylu, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárních důvodů.

Podle § 14a zákona o azylu – důvody udělení doplňkové ochrany, a to odst. 1 -doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2, a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

Podle § 14a odst. 2 uvedeného zákona za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje

a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Krajský soud v Brně má za to, že žalovaný věc posoudil správně při náležitém zjištění skutkového stavu věci. Na tomto místě soud uvádí, že pokud jde o žalobkyni, jedná se v jejím případě již o druhou žádost o azyl, když první její žádosti nebylo vyhověno (na základě žaloby i kasační stížnosti věc byla řešena i Krajským soudem v Brně a NSS) a soud má za to, že oproti první žádosti se její situace a důvody pro udělení buďto humanitárního azylu nebo doplňkové ochrany změnily pouze v tom, že společně se svým manželem a dětmi pobývá na území České republiky již delší dobu, že se jí a manželovi narodilo druhé dítě, a že starší ze synů zde začal absolvovat základní školní docházku. Pokud žalobkyně poukazuje mimo jiné na to, že do Kosova se nemůže vrátit z toho důvodu, že tam nemá žádné zázemí, neboť má velmi špatné vztahy s rodinou jejího manžela, tyto skutečnosti uváděla žalobkyně už i v první žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

Soud poukazuje na to, že je skutečností, že manžel žalobkyně i její synové mají na území České republiky trvalý pobyt, všichni jsou občané Kosova a všichni tři, tedy manžel i synové získali trvalý pobyt na území ČR podle zákona o pobytu cizinců (při splnění tam uvedených podmínek).

Soud uvádí, že důvody, pro které žalobkyně chce nadále setrvat společně s manželem a syny na území České republiky, jsou stejné jako v dřívější době, kdy podávala první žádost o azyl, tedy že jde v jejím případě o legalizaci pobytu na území České republiky, protože zde chtějí legálně celá rodina, žít, že se zde všichni již integrovali, a že manžel žalobkyně zde má práci, která mu zajišťuje, že může dobře uživit celou rodinu.

Tyto skutečnosti však nejsou skutečnosti podřaditelné pod ust. § 14 ani § 14a zákona o azylu, jejichž znění soud citoval a soud se ztotožňuje se stanoviskem žalovaného v tom, že pokud žalobkyně splní podmínky podle zákona o pobytu cizinců, zákona č. 326/1999 Sb., může jí být udělen dlouhodobý pobyt podle tohoto zákona, když dle tohoto zákona je i dle názoru soudu její situace nyní řešitelná.

Pokud žalobkyně argumentuje tím, že je pro ni nemyslitelné, aby odjela do …… za účelem podání si žádosti o dlouhodobý pobyt a vyčkat jejího zařízení v ……. nebo v jiném státě, a to proto, že vyřizování takovéto žádosti trvá dlouhou dobu, žádné zákonné lhůty stanovené v tomto případě nebývají dodržovány a vyřizování takovéto žádosti dle žalobkyně může trvat i tři roky, takže je naprosto nemožné, aby žila po tuto dobu oddělená od manžela a dětí, vzhledem k tomu, že synové zde navštěvují mateřskou školu a základní školu, nemohla by je vzít s sebou a ponechat je manželovi by bylo nemyslitelné proto, že tento během pracovního týdne je značně pracovně zaneprázdněn. Celá rodina, včetně manžela, by do Kosova nemohla vycestovat proto, že manžel by tam stěží sehnal zaměstnání a uživil rodinu.

Na tomto místě soud uvádí následující skutečnost: *„Co se týče problémů s registrací v systému Visapoint, ten s odkazem na citovanou judikaturu představuje pouze organizační nástroj příslušného správního orgánu, přičemž jej nelze považovat za nutnou podmínku pro podání žádosti o vyvolání zahájení řízení. K tomu soud dodává, že řízení v režimu zákona o pobytu cizinců je specifické správní řízení, které je přezkoumatelné ve správním soudnictví. Pokud tedy došlo v případě podání žádosti o dlouhodobý pobyt za účelem sloučení rodiny v souladu se zákonem k porušení veřejných subjektivních práv žalobce, může se domáhat ochrany zákonem předvídaným způsobem, jako je např. ochrana před nečinností nebo nezákonným zásahem správního orgánu, jak ostatně judikoval také rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve svém rozsudku ze dne 30. 5. 2017, č. j. 10Azs 153/2016-52, přístupný na*

www.nssoud.cz, když uvedl, že „je nezákonným zásahem již samotná nemožnost získat v přiměřené době termín pro osobní podání žádosti, pokud vskutku k takovému stavu dochází, a to ať již jakýmikoli konkrétními mechanismy (tj. za využití systému Visapoint tam, kde zákon k jeho užití zastupitelský úřad opravňuje, i použitím jiných způsobů určení termínu pro osobní podání žádosti tam, kde povinnost předem si sjednat termín podání žádosti nelze žadateli uložit), jde nepochybně o nezákonný zásah zastupitelského úřadu do práva žadatelů na to, aby jejich žádost byla v přiměřené lhůtě přijata a posouzena“. Z tohoto důvodu krajský soud konstatuje, že žalobce může v souladu s mezinárodními závazky České republiky realizovat své právo na sloučení rodiny v režimu zákona o pobytu cizinců, popř. se bránit soudní cestou postupu správního orgánu, který mu realizaci jeho práva znemožňuje. Nelze však dle názoru krajského soudu k tomuto účelu sekundárně zneužívat institutu mezinárodní ochrany, který je samostatným a odlišným druhem správního řízení. K tomu je vhodné připomenout, že důvod pro udělení mezinárodní ochrany dle ust. § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu se vztahuje výlučně na vycestování cizince, které však se samotnou registrací v systému Visapoint nesouvisí, neboť se jedná o registraci pomocí dálkového přístupu, a to prostřednictvím internetového systému.

Nad rámec uvedeného krajský soud dodává, že žalobce v rámci vymezení žalobních námitek výslovně neuvedl, že by současná právní úprava žádosti o udělení dlouhodobého pobytu za účelem sloučení rodiny, resp. související požadavek registrace v systému Visapoint, měla porušovat jiné mezinárodní závazky České republiky, než směrnici o PnSR. Z toho důvodu se krajský soud podrobně nezabýval otázkou, zda v projednávané věci došlo k porušení práva žalobce na soukromý a rodinný život ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod či jiných mezinárodních smluv. Krajský soud tak pouze uvádí, že žalovaný se otázkou zásahu do práva na soukromý a rodinný život žalobce v napadeném rozhodnutí zabýval, kdy dle názoru krajského soudu správně s odkazem na přiléhavou judikaturu uvedl, že rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany samo o sobě do práva na soukromý a rodinný život žalobce nepřiměřeně nezasahuje, přičemž k realizaci práva na sloučení rodiny může využít již uvedeného postupu stanoveného v zákoně o pobytu cizinců.

Krajský soud uzavírá, že dle jeho názoru, jak uvedl výše, v případě žalobkyně nebyly naplněny podmínky ust. § 14 ani podmínky ust. § 14a zákona o azylu, že žalobkyně se může domáhat legalizace svého pobytu na území České republiky prostřednictvím zákona o pobytu cizinců a žalobu jako nedůvodnou proto dle § 78 odst. 7 soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) zamítl.

Pokud jde o náklady řízení, žalobkyně ve věci neměla úspěch, náklady řízení jí proto nebyly přiznány (§ 60 odst. 1 s.ř.s.), a pokud jde o žalovaného, ten náklady řízení nežádal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 20. září 2017

JUDr. Jana Kubenová, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
E. D.